

ADANA DAVASI'NIN ÖYKÜSÜ

Mustafa Çinkılıç*

GİRİŞ

Adana davası, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Türkiye İnsan Hakları Vakfı'na (TİHV) yönelik niyetinin billurlaşmış ifadesi olduğu kadar, ülkedeki insan hakları sorununa yaklaşımında da turnusol kağıdı işlevi görmektedir.

Aşağıda, davanın ortaya çıkışı ve gelişmesinin hukuksal aşamaları özetlenmiştir. Bu özet, duruşmayı takip edenlerin hafızasını yenilemek, duruşmaları takip edemeyenlere kolay kavranabilir bir süreç aktarmak kaygısı ile, davanın sanığı olmama rağmen mümkün olduğunca objektif üçüncü kişi söylemiyle yapılmıştır.

DAVA SÜRECİ

Türk Hükümeti 1995 yılı itibarıyla insan hakları alanında üretilen genel ve bölgesel insan hakları sözleşme ve bildirgelerine taraf olması nedeniyle, ABD'nin hazırlamaya başladığı 1995 Türkiye İnsan Hakları Raporunda olumlu ifadeler bekliyordu. Ancak, raporun hazırlanması aşamasında TİHV raporlarına dayanılarak, Türkiye'de işkencenin "sistemik" olarak devam ettiği yönünde ifadeler yer alacağı bilgisini edindi. Bunun üzerine Dışişleri Bakanlığı, rapora dayanak yapılan TİHV dokümanlarının sağlıklı, güvenilir olduğunu kanıtlama çabasına girişmiştir. Raporun ne kadar dayanaksız olduğunu kanıtlama malzemesi olarak kullanılmak üzere belge ve bilgi yaratmaya başlamıştır.

* Avukat, TİHV Adana Temsilcisi

1990 yılından bu yana çalışmalarını sürdüren, 1992 yılından itibaren de Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri Raporları yayınlayan TİHV Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri'ni yokmuş, illegal faaliyet yürütüyormuş gibi gösterme planını uygulamaya koymuştur.

Bu plan çerçevesinde Dışişleri Bakanlığı, 21 Aralık 1995 tarih ve AKGY-1819-13790 sayılı yazısı ile; Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana Temsilciliklerinde denetim yapılmasını istemiştir. Bu yazı üzerine, Sağlık Bakanlığı Temel Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü, 08.01.1996 tarih ve 152 sayılı yazıları ile Vakıf Temsilciliklerinin bulunduğu şehirlerin Valilikleri (İl Sağlık Müdürlükleri) aracılığı ile denetlenerek 10 Ocak 1996 tarihi mesai bitimine kadar sonucun iletilmesini istemiş, topladığı bilgileri Dışişleri Bakanlığı'na iletmıştır.

Dışişleri Bakanlığı, bu denetimler sonucunda gönderilen 16.01.1996 tarih ve 15A/212 sayılı Sağlık Bakanlığı yazısı ve kendi yazılarını da ilgi göstererek, kaleme aldığı "gizli" damgalı 29.01.1996 tarih ve AKGY-164-1037 sayılı "TİHV Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri" konulu yazı ile; Genelkurmay Başkanlığı, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, MİT Müsteşarlığı, MGK Genel Sekreterliği'nin "konu hakkında derlenebilecek bilgi ve görüşleri ile mücehhez uzmanlarının katılımı" ile 1.2.1996 Perşembe günü saat 15.00'de yapılacak toplantıya çağırıştır.

Bu toplantı sonucunda; Vakıflar Genel Müdürlüğü aracılığı ile mali denetim, Sağlık Bakanlığı aracılığı ile "merkez olmadığımız yönünde" ya da "izinsiz merkez açtığımız" yönünde tesbit yaptırılması, Adalet Bakanlığı aracılığı ile de temsilci ve doktorlarımızın yargılanması yönünde işlem yapılması kararı alınmış ve süreç başlatılmıştır. Bu sürecin, TİHV temsilciliklerinin yasadışı ilan edilmesi ve güvenilirliğinin ortadan kaldırılması için planlanan yapay ve siyasi bir süreç olduğu gelişmelerle net olarak ortaya çıkmıştır.

Bu çerçevede; Adalet Bakanlığı Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü'nün (UHDİGM), Adana Cumhuriyet Başsavcılığı'na daha önce gönderdiği 28.12.1995 gün ve 063514 sayılı yazısını da ilgi tutarak "çok ivedi" ve "gizli" damgalı 09.02.1996 tarih ve 7482 sayılı yazıları ile, 1219 ve 2219 sayılı yasalar ile hekimin "ihbarda bulunup bulunmadığının belirlenmesi" ve buna göre işlem yapılması yönünde talimat verilmiştir. Başsavcılık bu yazı üzerine harekete geçmiş ve 14.2.1996 tarihinde evrakı hazırlık bürosunda savcıya göndererek 1996/5092 hazırlık numarası ile soruşturma başlatmıştır.

Bu soruşturma kapsamında, Cumhuriyet Savcısı 15.2.1996 tarih ve 1996/5092 sayılı yine "gizli/çok ivedi" damgalı yazı ile, Adana Sağlık Müdürlüğü'nden, TİHV'in Adana'da Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi bulunup bulunmadığı, 1219 ve 2219 sayılı yasalara uygun olup olmadığı ve merkezde görev yapan yetkili ve hekimlerin kimlik ve adresini istemiştir.

Sağlık Müdürlüğü, bu yazı üzerine (özetle) "Temsilciliğin, Sağlık Bakanlığının 08.01.1996 tarih ve 152 sayılı yazıları ile denetlendiğini, 1219 sayılı yasa'nın 5. maddesi gereğince çalışma izninin Valilikçe verileceği ancak bugüne kadar herhangi bir başvuru yapılmadığı, yetkili olarak Av.Mustafa Çinkılıç'ın bulunduğu, merkezin yasal çerçevede çalışabilmesi için 01.03.1996 tarih ve 4178 sayılı yazı ile durumun vakıf temsilciliğine bildirildiğini" belirten 5.3.1996 tarih ve 4491 sayılı "gizli" damgalı yazıyı hazırlayarak savcılığa göndermiştir.

Bu işlemler devam ederken, Adalet Bakanlığı 29.2.1996 tarih ve 9864 sayılı yazıları ile "9.2.1996 tarih ve 7482 sayılı" yazının cevabını "çok ivedi" talep etmiştir. Davanın her celsesinde, davaya müdahale niteliği taşıyan bu bilgi isteme sürdürülmüştür.

Savcılık, Sağlık Müdürlüğü'nün yazısının yazıldığı gün Adana Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şubesi İnfaz Bürosu'na yazı yazarak, Vakıfta bulunan yetkililer ile görevli bulunan hekim ve diğer yetkililerin temin edilerek getirilmesini istemiştir. Asayiş Şubesi de durumu 06.3.1996 tarihli İnfaz Büro A.Ds.6 sayılı yazı ile, Vakıflar Bölge Müdürlüğü'ne sormuş, Müdürlük aynı gün 249 sayılı yazı ile Vakıf temsilcisinin kimliğini ve TİHV'nin telefonunu bildirmiş, infaz bürosu Vakıf temsilcisi olan avukatı aynı gün bürosundan alarak, Avukatlık Yasası'na aykırı şekilde "polis nezaretinde" savcılığa götürmüştür.

Temsilcinin ifadesi 7.3.1996 tarihinde "tanık" sıfatıyla alınmış ancak bir gün sonra vakıf doktoru ile birlikte temsilcinin bu kez "sanık" sıfatıyla ifadesi alınmıştır. "Sanık" sıfatıyla ifadesi alınan vakıf doktoruna "ihbar yükümlülüğünü yerine getirmediğinden" bahisle 12.525.000.TL. para cezası verildiği bu parayı 10 gün içerisinde yatırması durumunda, kendisi hakkında ayrıca dava açılmayacağı bildirilmiştir.

Vakıf doktoru, hasta hekim ilişkisinin gizliliği ilkesi ve kendisine yöneltilen suçlamaların dayanağı olarak gösterilen TCK.m.530'un "önce sağlık ilkesini benimsediği ve kendisinin de bu yönde davrandığı, dolayısıyla suç işlemediği inancı ile istenilen parayı yatırmamıştır. Zira bu paranın yatırılması, var olan suçlamayı kabul etmek anlamına gelirdi.

Paranın yatırılmaması üzerine, savcılığın hazırladığı 21.3.1996 tarih ve 96/5092 hazırlık, 96/3465 Esas, 96/1242 nolu iddianame ile Adana 4.Sulh Ceza Mahkemesi'nde Vakıf doktoru Tufan Köse hakkında "cürmü haber vermemekte zuhul" suçlamasıyla TCK.m.530'dan, Temsilci Av.Mustafa Çinkılıç hakkında ise "resmi mercilerin emirlerine riayetsizlik" suçlamasıyla TCK.m.526'dan yargılanıp cezalandırılması için 1996/690 esas sayılı dava açılmıştır.

Bu davada, vakıf doktoru için, ön ödemede belirtilen para cezasının "yarı nisbetinde arttırılması cezası", Temsilci için ise "3 aydan 6 aya kadar hapis ve para cezası" ile cezalandırılması talep edilmektedir.

The Big Family, 1963

İlk duruşma 10 Mayıs 1996 tarihinde hakim B.A.A. tarafından yapılmıştır. Sanık avukatları genel olarak ulusalüstü insan hakları belgelerine dayanarak, hasta hekim ilişkisi ve davanın açılışının nedenlerini, davanın siyasi boyutunu açıklayan bir dilekçeyi, sanıklar da kendi savunmalarını içeren dilekçeleri mahkemeye sunmuşlardır.

Mahkeme; tedavi edilen 167 kişiye ait, tıbbi belgeler, evraklar ve bilhassa tanzim olunan raporlar ve bu kişilerin tedavileri ile ilgili işlemlere ait yazışma asıllarının gönderilmesinin temsilcilikten ve vakıf merkezinden istenmesine ve duruşmanın 5 Temmuz 1996 tarihine bırakılmasına karar vermiştir.

Mahkemenin yazılarına temsilcilik, "bilgi ve belgelerin genel merkezde olduğu" genel merkez ise "bu bilgileri değerlendirmeye alarak yıllık rapor yayınladıklarını belirterek, istenen belge yerine geçerli olmak üzere kitap haline getirilmiş raporu sunmak" yönünde cevabını vermiştir.

İkinci duruşma 5 Temmuz 1996 tarihinde başka bir hakim -Hakim Ş. S.- tarafından yapıldı, savunma avukatları, hasta hekim ilişkisinin gizliliği ve işkence görenlerin tedavi, rehabilitasyon çalışmaları üzerine;

a) Benzer tedavi merkezlerinin dünyadaki çalışma koşullarını,

b) Hasta hekim ilişkisi ve özellikle işkence görenlere yaklaşım konusunda Türkiye'den bilim adamlarının görüşlerini,

c) Aynı konuda yabancı bilim adamlarının görüşlerini içeren 3 ayrı dosyayı mahkemeye sunmuşlardır.

Mahkeme, 167 kişi hakkında istenilen bilgilerin tam olarak verilmediği gerekçesiyle, bu bilgilerin yeniden istenmesine ve duruşmanın 13 Eylül 1996 tarihinde yapılmasına karar vermiştir.

Temsilcilik ve Genel Merkez daha önce verdiği cevaplara benzer cevaplar vermişlerdir.

Mahkeme Dosyası incelendiğinde, Adalet Bakanlığı'nın 15.7.1996 tarih ve 37974 sayılı "çok ivedi" damgalı yazı ile 5 Temmuz'da yapılan yargılamanın sonucunu savcılık aracılığı ile sorduğu ve mahkemenin de dosya hakkında bilgi verdiği görülmüştür.

Bu arada, Dışişleri Bakanlığı'nın talimatı ile başlayan Sağlık Bakanlığı denetimleri çerçevesinde;

Adana İl Sağlık Müdürlüğü 01.03.1996 tarih ve 4178 sayılı yazısı ile, TIHV Adana Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi'nin 1219 sayılı yasa kapsamında olduğu yönünde görüş bildirmiştir. Çalışmalara devam edebilmesi için, yasa gereği verilmesi gereken evrakların, 15 gün içerisinde tamamlanması istenmiştir. Yürütülen faaliyetin aksamaması için istenilen evraklar düzenlenip verilmiştir.

İlk duruşma 10 Mayıs 1996 tarihinde hakim B.A.A. tarafından yapılmıştır. Sanık avukatları genel olarak ulusalüstü insan hakları belgelerine dayanarak, hasta hekim ilişkisi ve davanın açılışının nedenlerini, davanın siyasi boyutunu açıklayan bir dilekçeyi, sanıklar da kendi savunmalarını içeren dilekçeleri mahkemeye sunmuşlardır.

Mahkeme; tedavi edilen 167 kişiye ait, tıbbi belgeler, evraklar ve bilhassa tanzim olunan raporlar ve bu kişilerin tedavileri ile ilgili işlemlere ait yazışma asıllarının gönderilmesinin temsilcilikten ve vakıf merkezinden istenmesine ve duruşmanın 5 Temmuz 1996 tarihine bırakılmasına karar vermiştir.

Mahkemenin yazılarına temsilcilik, "bilgi ve belgelerin genel merkezde olduğu" genel merkez ise "bu bilgileri değerlendirmeye alarak yıllık rapor yayınladıklarını belirterek, istenen belge yerine geçerli olmak üzere kitap haline getirilmiş raporu sunmak" yönünde cevabını vermiştir.

İkinci duruşma 5 Temmuz 1996 tarihinde başka bir hakim -Hakim Ş. S.- tarafından yapıldı, savunma avukatları, hasta hekim ilişkisinin gizliliği ve işkence görenlerin tedavi, rehabilitasyon çalışmaları üzerine;

a) Benzer tedavi merkezlerinin dünyadaki çalışma koşullarını,

b) Hasta hekim ilişkisi ve özellikle işkence görenlere yaklaşım konusunda Türkiye'den bilim adamlarının görüşlerini,

c) Aynı konuda yabancı bilim adamlarının görüşlerini içeren 3 ayrı dosyayı mahkemeye sunmuşlardır.

Mahkeme, 167 kişi hakkında istenilen bilgilerin tam olarak verilmediği gerekçesiyle, bu bilgilerin yeniden istenmesine ve duruşmanın 13 Eylül 1996 tarihinde yapılmasına karar vermiştir.

Temsilcilik ve Genel Merkez daha önce verdiği cevaplara benzer cevaplar vermişlerdir.

Mahkeme Dosyası incelendiğinde, Adalet Bakanlığı'nın 15.7.1996 tarih ve 37974 sayılı "çok ivedi" damgalı yazı ile 5 Temmuz'da yapılan yargılamanın sonucunu savcılık aracılığı ile sorduğu ve mahkemenin de dosya hakkında bilgi verdiği görülmüştür.

Bu arada, Dışişleri Bakanlığı'nın talimatı ile başlayan Sağlık Bakanlığı denetimleri çerçevesinde;

Adana İl Sağlık Müdürlüğü 01.03.1996 tarih ve 4178 sayılı yazısı ile, TİHV Adana Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi'nin 1219 sayılı yasa kapsamında olduğu yönünde görüş bildirmiştir. Çalışmalara devam edebilmesi için, yasa gereği verilmesi gereken evrakların, 15 gün içerisinde tamamlanması istenmiştir. Yürütülen faaliyetin aksamaması için istenilen evraklar düzenlenip verilmiştir.

Ancak, İl Sağlık Müdürlüğü'nün Cumhuriyet Başsavcılığına yazdığı 05.03.1996 tarih ve 4491 sayılı yazıda "...çalışma izni Valiliğimizce verilecektir. Ancak merkezin çalışma izni için bugüne kadar herhangi bir başvuru yapılmamıştır." denmesine ve 14.3.1996 tarihinde istenilen tüm belgelerin verilmesine rağmen, bugüne kadar izin ya da benzeri hiçbir işlem yapılmamıştır.

İl Sağlık Müdürlüğü'nün isteği üzerine, çalışmaların aksamaması için, istenilen belgelerin verilmesi ile beraber, İl Sağlık Müdürlüğü'nün yaptığı tesbitin hukuki ve maddi gerçekliğe aykırı olduğu ve temsilciliğin 1219 sayılı yasa kapsamında olmadığı gerekçesiyle kararın yeniden gözden geçirilmesi için 16.4.1996 tarihinde itiraz edilmiştir. Bu itiraza rağmen de hiçbir işlem yapılmaması üzerine, 1219 sayılı yasa kapsamında bir merkez bulunduğu yolundaki, İl Sağlık Müdürlüğü işleminin iptali için Adana 2. İdare Mahkemesinde 15.8.1996 tarihinde 1996/823 Esas nolu iptal davası açılmıştır.

Üçüncü duruşma 13 Eylül 1996 tarihinde yapılmış, duruşma yargıcı yeniden değişmiş bu kez ilk hakim duruşmaya çıkmıştır. Bu nedenle 2. duruşmada verilen dosyaların geniş bir özeti bir dilekçe ile yeniden sunulmuştur. Mahkeme davanın 8 Kasım 1996 tarihinde görüşülmesine karar vermiştir.

Bu arada Vakfın İstanbul Temsilciliği için 2219 sayılı yasaya muhalefetten dava açılmış, 1 Kasım 1996 tarihinde İstanbul Beyoğlu 3.Sulh Ceza Mahkemesinde yapılan ilk duruşmada sanık temsilci "suç oluşmadığı" gerekçesiyle beraat etmiştir.

Bu beraat kararı ve daha evvel İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı ve Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı ve Ankara DGM, Cumhuriyet Başsavcılıklarınca aynı konuda verilmiş takipsizlik kararları ve Sağlık Bakanlığı Baş Müfettişi'nin temsilcilikte yaptığı tesbit tutanağının sureti, sanık avukat tarafından 5.11.1996 tarihinde duruşmadan önce mahkemeye sunulmuş ve unsurları oluşmayan suçtan beraat istenmiştir.

Dördüncü duruşma 8 Kasım 1996 tarihinde yapılmış, bu kez duruşmaya yeni bir yargıç -Hakim S. M.- çıkmıştır. Dosyanın tamamlanmış olduğu, şayet karar verecek ise savunmayı yapmaya hazır olduğu bildirilmiş, hakim karar verilmeyeceğini bildirerek savunmaları hazırlamak üzere sanık avukatlarına süre vermiş ve duruşmayı da 17.1.1997 tarihine bırakmıştır.

Beşinci duruşma 17.1.1997 tarihinde yapılmış, bu kez duruşmaya, 1. ve 3. celseye çıkan hakim çıkmıştır. Sanık avukatları savunmanın hazır olduğunu bildirmiş ve savunma yapmak istemişlerse de, hakim karar vermeyeceğini belirterek, 5.11.1996 tarihinde dosyaya sanık avukat tarafından konulan dilekçenin ekindeki Sağlık Bakanlığı Müfettişi'nin denetim sırasında tuttuğu tutanağın aslının ya da onaylı örneğinin Sağlık Bakanlığından ve İl Müdürlüğü'nden istenmesine, duruşmanın da 21.2.1997 tarihinde yapılmasına karar vermiştir.

Dosya incelendiğinde Adana Cumhuriyet Başsavcısı'nın, bakanlığa sunulmak üzere dosya hakkında bilgi istediği görülmüştür.

Bu arada, Adana 2. İdare Mahkemesinde 15.8.1996 tarihinde 1996/823 Esas nolu Sağlık Bakanlığı aleyhine açılan iptal davası 20.12.1996 tarih ve 1996/1597 karar sayılı karar ile -özetle- "1219 sayılı yasa kapsamında bir tedavi merkezi olmadığından, izin alma zorunluluğu da bulunmamaktadır" gerekçesiyle lehte sonuçlanmış ve karar taraflara tebliğ edilmiştir.

Altıncı duruşma 21.2.1997 tarihinde yapılmış ve duruşmaya bu kez de süreçten hiç haberi olmayan yeni bir yargıç - Hakim Y.Ç- çıkmıştır.

Savunmanın hazır olduğu ve bakanlıktan istenen belgenin dosyaya getirildiği bildirilmiş ve ayrıca bakanlığın şimdi dosyaya giren "inceleme ve tesbit tutanağı" na dayanılarak lehte İdare Mahkemesi'nce karar da verildiği bildirilmiş ve dosyaya bu kez (yeni bir ertelemeye gidilmemesi için) kararın aslı sunulmuş olmasına rağmen, hakim "bu karar ile dosyamızın doğrudan ilintisi olduğundan" bahisle "idare mahkemesinden dosyanın incelenip iade edilmek üzere getirilmemesine" karar vermiş ve duruşmayı 28.3.1997 tarihine ertelemiştir.

Yedinci duruşma 28.3.1997 tarihinde yapılmıştır. Duruşmaya 6. duruşmaya çıkan yargıç çıkmıştır. İdare mahkemesinden istenen dosyanın geldiği görülmüş, hakim "dosyada bulunan kararın kesinleşmediğini" bildirerek kesinleşmesinin beklenmesi için duruşmayı ertelemek istemiştir. Kararın kesinleşmediğini gerekçe olarak ileri sürülüp davanın uzatılacağından önceden tahmin edilmiş olması nedeniyle, sanık avukatları tarafından alınmış olan kesinleşme şerhini içeren karar duruşmada hakime sunulmuştur.

Duruşma hakimi, kesinleşme şerhinin sunulması üzerine, dosyanın karar verilme üzere incelemeye alınmasına ve duruşmanın 2.5.1997 tarihine bırakılmasına karar vermiştir.

Sekizinci duruşma 2.5.1997 tarihinde yapılmıştır. Bir önceki duruşmaya çıkan yargıç duruşmaya çıkmıştır. Duruşmadan önce verilen yazılı savunma, sanık avukatlarından Av.Yusuf Alataş tarafından sözlü olarak sunulmuştur. Sanıklar özetle avukatlarının yaptığı savunmaya katılmakla beraber kendi öznel görüşlerini iletmışlerdir.

Yazılı ve sözlü savunmalardan sonra yargıç, önceden hazırladığı ve bir kağıda not olarak yazdığı anlaşılın; sanık Mustafa Çinkılıç'ın yetkili mercilerin emirlerine itaatsizlik suçundan **beraatine**, sanık Tufan Köse'nin cürmü haber vermeme suçundan TCK.m.530 gereğince **cezalandırılmasına** ilişkin kararını okumuştur.

Sanıklar ve avukatları kararı temyiz edeceklerini bildirmişler ve süre tutum dilekçelerini vermişlerdir.

SON SÖZ

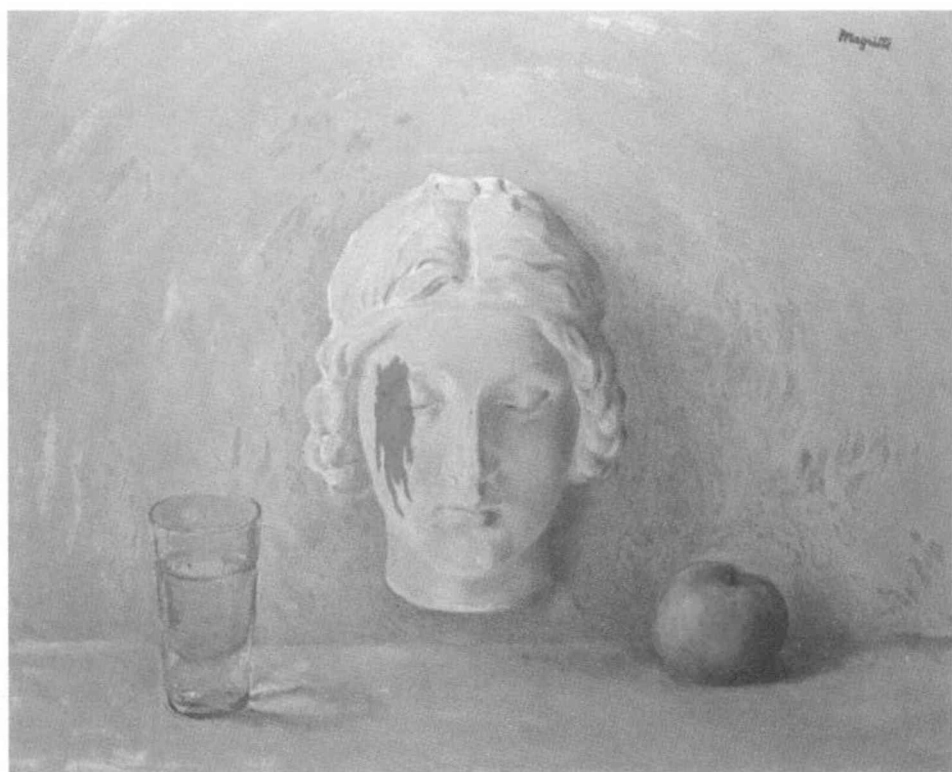
Davanın kanuni süreci, bu yazı kaleme alındığı tarihte yerel mahkeme kararını vermesine karşın henüz sonlanmamıştı. Ancak, bizim açımızdan dava süreci meşru zemininde sonuçlanmış ve sanıklar aklanmıştır.

Zira, Adana davası devam ederken, İstanbul Temsilciliği için açılan davada, Adana Temsilcilik doktorundan daha uzun süre ve daha fazla işkence mağdurununa teşhis koyan ve tedavi süreçlerini planlayan İstanbul Temsilciliği doktorlarına dava açılmamış olması, doktorumuz için açılan davada siyasi otoritenin tezlerinin dayanaksızlığının farkına vardığını göstermektedir. Adana davasının açılmasından sonra, hasta hekim arasındaki ilişkiye devletin müdahale etme girişimine gösterilen uluslararası tepki sonucu Dışişleri yetkililerinin "biz hasta hekim arasındaki ilişkilerin gizliliğine karışmıyoruz" yönündeki açıklamaları da yine siyasi otoritenin dayanaksız tezlerinin farkına vardığını göstermektedir. Bu görüntü malesef mahkeme kararına yansımamıştır. Doktorun cezalandırılması yönündeki bu kararın sonuçları üzerine tartışmalar şüphesiz sürecektir. Ancak gerek hastalarına verdiği sözünü yerine getirmesi, gerekse meslek ilkelerini ödünsüz savunması doktor arkadaşımızı meşru zeminde aklamıştır.

Temsilci olarak benim durumun ise, İdare Mahkemesinde "izin alınmasının gerekmediği" yönündeki yukarıda bahsedilen karar ve yine Adana davasından sonra açılan İstanbul Temsilcisi'ne yönelik davanın "suç olmadığından" beraatle bitmesi ve bu kararın temyiz edilmeyerek kesinleşmesi, Adana'da da benim yönümden beraat kararının verilmesi siyasi otoritenin "izin" yönündeki dayatmasının da dayanaksız ve boş olduğunun farkına vardığının göstergesi olarak değerlendirilebilir. Aynı zamanda ortaya çıkan durum, baştan bu yana savunduğumuz, 1219 sayılı yasa kapsamında değil, ama insan hakları alanında faaliyet yürüten "kendine özgü bir merkez" olduğumuz şeklinde özetlenebilen tezlerimizin de doğruluğunun bir kanıtı olmuştur.

Varsın kanuni süreç, temyiz aşaması, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne bireysel başvuru yollarının kullanılması vb. devam etsin. Bu dava ile ben, dünyanın neresinde olursa olsun insan hakları savunucularının kalbinin aynı ritimde attığını yaşayarak öğrenmiş olmam nedeniyle, kendi payıma mutluuyum.

Adana, Mayıs 1997

Memory, 1945